

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ЧЕРНИЯТ ЧОВЕК

chitanka.info

Планетата на щастието ни посрещна със слънце и приятен ветрец. Всичко около космическия ни кораб цъфтеше — тук винаги беше ранна пролет. С изключение на крайбрежието, където лятото беше безкрайно.

Хората отговаряха на природата — винаги усмихнати, бодри, весели, със заряд от вечна младост и неспирна енергия.

Само една особеност имаха — бяха бели като хартията, позната ни от музеите за история на Земята. Бели лица, бели крайници, бели тела — въпреки неспирно танцуващото наоколо слънце. Или по-скоро — три слънца.

За пръв път зърнах черен човек чак към края на престоя ни. Промъкваше се по улицата като преследвана лисица — близо до стените на сградите, избягващ широките булеварди, буквално сливащ се с дърветата, опитващ се да мине незабелязано някакви си стотина метра. Разстоянието, на което успях да го проследя. И веднага запитах Оото, моят придружител:

— Черен човек? Тук има и друга раса?

Оото се смути, после започна да се оправдава:

— Извинявай, приятелю, пропускът е на наблюдателите на щастието. Някой е позволил този тип да се появи на публично място и...

— Нима тук има расизъм? — бях смаян. Не може тези щастливи, добри, отзивчиви хора да са расисти...

Оото объркано каза:

— Няма друга раса... Всички сме едно...

— Но черният човек...

— Виж, той е от... нашите — внимателно каза Оото. — Поне по раса. И произход. Но е черен. Което е по-особено. И не се дължи на пигментацията...

Сега пък аз се обърках. Което го накара да ме помоли учтиво — да отложим разговора, ще ми покаже всичко.

На другия ден видях отново черен човек. Опитваше се бързо да пресече улицата. А отвсякъде го налитаха бели хора — нямаше как да не го зърнат при тия широки булеварди, тичаха към него и един след друг го докосваха. Който, където свари. Докосваха го бързо, леко, дори нежно. Но той се огъваше все повече, накрая се срути насред платното. Долетя аеромобил, от него скочиха двама в бели дрехи, грабнаха

падналия и го сложиха вътре. Като преди това — успях да забележа — и те го докоснаха. После аеромобилът отлетя над големия парк.

Оото мълчаливо ме поведе към нашия аеромобил, пак обещавайки ми да ми обясни що са хора са тези черните. И пак остави мълчанието му да забули питанията.

Но след два дена сам започнах да разбирам.

Бяхме поканени на раждане в дома на един от правителствените секретари. Това е местен празник — жената ражда публично, канят много близки и приятели, колкото се може повече хора да са свидетели на щастливото събития...

Родилката лежеше на големия олтар в центъра на балната зала, около нея се въртяха три-четири акушерки, гостите вдигаха тостове за очакваното бебе, аз срамежливо кривях поглед нейде към кристалните полилеи, когато...

Родилката изкрещя от ужас, акушерките вече не пърхаха, а гневно се разграчиха, гостите притихнаха, а аз стреснат погледнах към олтара и видях бебето. Черно...

Празненството свърши рязко. Изведнъж залата се изпразни, дори акушерките излетяха навън, останахме само аз и бащата. Аз объркан, той покрусен, направо смазан и изкривен към пода...

Оото се върна, сграбчи ме и насила ме повлече навън. Искрах да помогна с нещо на изоставеното семейство, но лицето на моя домакин ме накара да замълча и се оставя да ме тегли като бесен бик пиян гледач...

Сетне седяхме на брега на морето и мълчахме. Отмина объркването ми, остана само едно — въпросът „защо?“...

Оото бавно ми обясни.

Черни хора се раждат много рядко тук. Но родят ли се — носят нещастие на семейството. Което веднага ги предава в Дома на нещастните. И черните остават там завинаги — освен, когато са дежурни на късмета...

Тогава излизат в града. И всеки, имащ някакъв проблем, се опитва да ги открие и пипне. Само да пипне. Защото докосването сваля нещастията, унищожават проблемите, прехвърля ги върху черните хора. Всички са щастливи на тая планета — тъй като имат гръмоотводи. Другаде хората сами понасят нещастията, опитват се да се разтоварят

върху околните — с кавги, със скандали, със сбивания, с войни дори. И така увеличават нещастieto си...

А тук просто се прехвърля проблема. И ставаш пак щастлив — без него...

Черните хора? Ами... Все някой трябва да понася нещастията, нали? В случая това са нехаресваните от Съдбата. Те приемат чуждите проблеми, гънат се под тях, умират с тежестта им. Да, не живеят дълго. Но и това е късмет — трудно щеше да им е, ако бяха дълголетници. А така...

Защо е друг въпрос. И никой не го задава. Защо да питаш и дразниш късмета си, когато можеш просто да прехвърлиш грижите си другиму...

В края на краищата проблемите не могат да изчезнат. Важното е да не са твои...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.